

Posłaniec św. Brunona

Nr 238

25 września 2016

Gazetka parafii p.w. św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu w Łomży

CREDO – wyznanie wiary Kościoła

Credo w znaczeniu przenośnym oznacza ogół wyznawanych przez kogoś poglądów, przekonań. W katolicyzmie Credo (*łac. credo – wierzę*) jest zbiorem podstawowych prawd wiary, których wyznanie od najdawniejszych czasów świadczyło o przynależności do Kościoła. Od początku swego istnienia Kościół wyrażał i przekazywał swoją wiarę w krótkich i zobowiązujących dla swoich wyznawców formułach. Były to wyznania wiary. Niezwykłym wprost szacunkiem otaczano w początkach chrześcijaństwa Apostolskie wyznanie wiary. Nazywano je symbolem wiary, ponieważ miało być znakiem rozpoznawczym dla chrześcijan. Z tego też powodu trzymano je w tajemnicy przed poganami, nie wolno go było zapisywać, miało być ono wypisane w sercu każdego chrześcijanina. Najstarszym wyznaniem wiary jest Skład Apostolski. O jego powstaniu zdecydowały dwa czynniki: udzielanie chrztu dorosłym i walka z herezjami. W pierwszych wiekach chrztu udzielano osobom dorosłym, od których wymagano znajomości podstawowych prawd wiary. Kandydaci do chrztu uczyli się ich na pamięć i odmawiali codziennie rano i wieczorem razem z modlitwą „Ojcze nasz”. Recytowali wyznanie wiary przed przyjęciem chrztu wobec biskupa i zgromadzonych wiernych. Inną przyczyną powstania Credo była konieczność przeciwstawienia się herezjom, czyli niewłaściwym próbom interpretowania Objawienia oraz niezgodnego z wiarą Kościoła rozumienia prawd wiary. Symbol wiary stanowi więc kryterium prawowierności głoszonej nauki. Takim kryterium był Skład Apostolski. Kto go ułożył? Jego początki sięgają czasów apostoelskich i zawierają naukę Apostołów. Obecna forma wykształciła się na początku III wieku. Już w IV wieku przekazywano tradycję, przypisującą jego ułożenie Apostołom, gdy rozchodzili się z Jerozolimy na krańce świata. Ponieważ było ich dwunastu, zaczęto dzielić Skład Apostolski na dwanaście artykułów wiary. Skład Apostolski słusznie jest uważany za wierne streszczenie wiary Apostołów i stąd należy wyprowadzać pochodzenie jego nazwy (*por. KKK 194*). Równie ważne co Skład Apostolski jest Credo nicejsko-konstantynopolikańskie, czyli wyznanie wiary, które każdej niedzieli recytujemy wspólnie w kościele. Jest ono w porównaniu z Symbolem Apostolskim rozszerzoną treściowo formułą wiary. Omawia bardziej szczegółowo pewne prawdy, których interpretacja sprawiała szczególne trudności. Chodziło głównie o obszerniejsze wyjaśnienie tego, kim jest Jezus Chrystus, jaka jest Jego relacja do Boga Ojca oraz jak rozumieć Osobę Ducha Świętego. To wyznanie wiary nazywa się nicejsko-konstantynopolikańskim, gdyż jest ono efektem obrad dwóch pierwszych soborów powszechnych, które odbyły się w Nicei koło Konstantynopola (325 r.) oraz w samym Konstantynopolu (381 r.). Warto dodać, że to wyznanie wiary jest jedynym symbolem przyjmowanym zarówno przez katolików, prawosławnych, jak i protestantów. Czy z wiarą i rozumieniem odmawiamy w pacierzu Skład Apostolski? Czy podczas Eucharystii z należytą czcią i skupieniem wyznajemy wiarę we wspólnocie Kościoła? (c.d. na str. 3)

Wiara to zrobienie pierwszego kroku,

gdy nie masz nawet pewności, że następne stopnie drabiny istnieją.

Ewangelia wg Św. Łukasza (Łk 16, 19-31).

Jezus powiedział do faryzeuszów: «Żył pewien człowiek bogaty, który ubierał się w purpurę i bisior i dzień w dzień świetnie się bawił. U bramy jego pałacu leżał żebrak okryty wrzodami, imieniem Łazarz. Pragnął on nasycić się odpadkami ze stołu bogacza; nadto i psy przychodziły i lizały jego wrzody. Umarł żebrak i aniołowie zanieśli go na łono Abrahama. Umarł także bogacz i został pogrzebany. Gdy w Otchłani, pogrążony w mękach, podniósł oczy, ujrzał z daleka Abrahama i Łazarza na jego łonie. I zawołał: Ojczy Abrahamie, ulituj się nade mną i pošlij Łazarza; niech koniec swego palca umoczy w wodzie i ochłodzi mój język, bo strasznie cierpię w tym płomieniu. Lecz Abraham odrzekł: Wspomnij, synu, że za życia otrzymałeś swoje dobra, a Łazarz przeciwnie, niedolę; teraz on tu doznaje pociechy, a ty męki cierpisz. A prócz tego między nami a wami zionie ogromna przepaść, tak że nikt, choćby chciał, stąd do was przejść nie może ani stamtąd do nas się przedostać. Tamten rzekł: Proszę cię więc, ojczy, pošlij go do domu mojego ojca. Mam bowiem pięciu braci: niech ich przestrzeże, żeby i oni nie przyszli na to miejsce męki. Lecz Abraham odparł: Mają Mojżesza i Proroków, niechże ich słuchają. Tamten odrzekł: Nie, ojczy Abrahamie, lecz gdyby kto z umarłych poszedł do nich, to się nawrócą. Odpowiedział mu: Jeśli Mojżesza i Proroków nie słuchają, to choćby kto z umarłych powstał, nie uwierzą».

* * * * *

ZA KIM WŁAŚCIWIE PODAŻAĆ?

„Na łonie Abrahama nie będzie jej lepiej – odezwała się Tafet. – Cały dzień znoszą nam owoce, wina, chleby i mięso, czego dusza zapagnie. A jaką wannę mamy!... cała miedziana. A jakie naczynia kuchenne!...” (B. Prus, *Faraon*). Dzisiejsza liturgia słowa odwraca do góry nogami nasz zwyczajny sposób myślenia. Podczas gdy każdy dąży do wygody i dobrobytu, widzimy, że ludzie, którzy pławią się w dostatku, delikatnie mówiąc, nie są mile widziani przez Boga – „zostaną poprowadzeni na czele wygnañców”, a „grono hulaków zniknie”. Bogacz będzie „cierpiął w płomieniu”, „pogrążony w mękach”. Ten, który „dzień w dzień świetnie się bawił”, potem będzie prosił o kroplę wody, by ochłodzić spieczony język. I drugie odwrócenie naszej ludzkiej mentalności. Podczas gdy nikt nie chce być biedny i chory i każdy z nas bardzo się tego boi, to właśnie on, „żebrak pokryty wrzodami”, będzie „niesiony przez aniołów na łono Abrahama”. „Łono Abrahama” to synonim spokoju, radości, dobrobytu. Bogacz uznaje swoje życie za jedną wielką pomyłkę, skoro prosi, by ostrzec jego braci, by nie szli za dobrobytem.

To ważna wskazówka dla każdego z nas, aby pod koniec naszego życia, pełnego zmagañ o dobrobyt nie okazało się, że to była pomyłka. Weszliśmy wysoko na drabinę, ale nie była to ta właściwa drabina. A co zrobić, by się nie pomylić? „Mają Proroków, niech ich słuchają” – mówi Bóg do bogacza. Za kim właściwie podążać, jeśli nie za dobrobytem i bogactwem? Mamy dzisiaj odpowiedź: „[...] za sprawiedliwością, pobożnością, wiarą, miłością, wytrwałością, łagodnością”.

* * * * *

Papież na Mszy w Poniedziałek (19.09.2016)

„Nigdy nie odkładać dobra... Dobro nie znosi lodówki. Dobro jest dzisiaj, a jeśli go dziś nie spełnisz, jutro już go nie będzie. Nie chowaj dobra na jutro. Takie mówienie: «Idź, wróc później, dam ci jutro» zdecydowanie zakrywa światło i jest także niesprawiedliwością. A jest inny sposób – to są rady, by nie zastaniać światła: «Nie spiskuj przeciw bliźniemu, jeśli mieszka obok ciebie beztrzesko». Ileż to razy człowiek ma zaufanie do takiej czy innej osoby, a ta knuje zło, by go zniszczyć, by go splamić, by go poniżyć. To jest taka malutka cząstka mafioza, którą wszyscy mamy pod ręką, a która wykorzystuje zaufanie bliźniego, by uknuć wobec niego zło. To jest mafiozo! Powie ktoś: «Przecież ja do tego nie należę...». Ale to jest jednak mafia, która wykorzystuje zaufanie. I to zakrywa światło. Czyni ciebie ciemnym. Każda mafia jest ciemna!» – mówił Papież..

CREDO – wyznanie wiary Kościoła (dokończenie ze str. 1)

Zapamiętajmy: Skład Apostolski zawiera „wierne streszczenie wiary Apostołów. Jest to starożytny symbol chrześcijański Kościoła rzymskiego. Jego wielki autorytet wynika z faktu, że «jest on symbolem, którego strzeże Kościół rzymski, gdzie miał siedzibę Piotr, pierwszy z Apostołów, i dokąd przyniósł wyrażenie wspólnej wiary»” (KKK 194). Skład Apostolski stanowi „najstarszy katechizm rzymski” (KKK 196). Mszałne wyznanie wiary, zwane Symbolem nicejsko-konstantynopolitańskim, powstało z potrzeby pełniejszego wyjaśnienia tych prawd wiary, których zrozumienie powodowało najwięcej trudności. .

Bóg jest jeden

W wierszu „Zdziwienie” ks. Jan Twardowski napisał z charakterystycznym dla siebie uśmiechem: „Dziwią się kuropatwy co chodzą parami / (...) lipcowe gwiazdozbiory Rak i Lew na niebie / (...) dziwi się księżyc sam na sam ze sobą / że Bóg jest jeden / i nigdy samotny”. To proste zdanie „Bóg jest jeden i nigdy samotny” dobrze oddaje rdzeń chrześcijańskiej wiary w jedność Boga, będącego zarazem Trójcą Przenajświętszą. W tej katechezie chcemy przypomnieć i uświadomić sobie, czego Kościół naucza na temat tej pierwszej prawdy. Słowa „Wierzę w jednego Boga”, jak dobrze pamiętamy, otwierają symbol wiary, który odmawiamy podczas niedzielnej Mszy Świętej. Wyznanie: „jest jeden Bóg” stanowi zatem pierwszą i główną prawdę wiary chrześcijańskiej (por. KKK 200). Podobnie jak żydzi i muzułmanie, chrześcijanie są monoteistami (od greckich słów monos – jeden i Theos – Bóg). Monoteizm od początku charakteryzował naród wybrany, któremu Bóg objawił się właśnie jako jedyny: „Słuchaj, Izraelu, Pan jest naszym Bogiem — Panem jedynym. Będziesz miłował Pana, Boga twojego, z całego swego serca, z całej duszy swojej, ze wszystkich swych sił” (Pwt 6,4-5). Także Dekalog naucza już w pierwszym przykazaniu: „Nie będziesz miał cudzych bogów przede Mną!” (Wj 20,3). U początku wiary monoteistycznej stoi

zatem zdecydowane odrzucenie przez Stary Testament pogańskiego wielobóstwa, czyli politeizmu. Jezus Chrystus potwierdził tę wiarę w przykazaniu miłowania Boga „z całego serca, z całej duszy, ze wszystkich myśli i ze wszystkich sił” (Mk 12,30; por. KKK 201-202). Mówiąc wraz z Kościołem: „Wierzę w jednego Boga”, wyznajemy przede wszystkim, że Pan Bóg z samej swej istoty może być tylko jeden. Już Tertulian, pisarz chrześcijański z przełomu II i III wieku, nauczał, że „trzeba koniecznie, aby Byt najwyższy był jedyny, to znaczy niemający sobie równego... Gdyby Bóg nie był jedyny, nie byłby Bogiem” (KKK 228). Wiara ta ma także wielkie znaczenie praktyczne. Uczy bowiem „żyć w dziękczynieniu: jeśli Bóg jest Jedyny, to wszystko, czym jesteśmy i co posiadamy, pochodzi od Niego: «Cóż masz, czego byś nie otrzymał?» (1 Kor 4,7)” (KKK 224). Uczy „poznawać jedność i prawdziwą godność wszystkich ludzi”, dzieci Jedyne Boga (por. KKK 225). Uczy też, że im bardziej i głębiej wierzymy w Boga jako Pana naszego życia, tym mniej jesteśmy niewolnikami rzeczy i ludzi. Przeciż źródłem zniewolenia tylu narodów przez system sowiecki, źródłem gułagu i Katynia, było odrzucenie chrześcijańskiej wiary w jedynego Boga Ojca wszystkich i stworzenie bożka klasy robotniczej, a potem „kultu jednostki” – Stalina i innych tzw. przywódców socjalistycznych. Także u podstaw ludobójstwa hitlerowskiego stała – opierająca się na germańskim pogaństwie - wiara w mityczną „rasę panów”, negująca prawdę o Bogu Abrahama, Izaaka i Jakuba, Bogu Jezusa Chrystusa. Również dzisiaj bożkiem może stać się to wszystko, co czynimy wartością najwyższą: pieniądze, kariera, władza, postęp, użycie itp. Praktycznie każda wartość - dobra sama w sobie, ale z natury ograniczona, czysto ziemiska - może przybrać postać zniewalającego nas bożka, jeżeli zajmuje w naszym życiu miejsce Pana Boga. Zapamiętajmy: „Bóg jest jedyny, ale nie samotny” (por. KKK 254). Wiara w jedynego Boga „i miłowanie Go całą swoją istotą ma ogromne konsekwencje dla naszego życia” (KKK 222). Oddaje je dobrze modlitwa jednego ze średniowiecznych mistyków: „Mój Panie i Boże, zabierz mi wszystko, co oddala mnie od Ciebie. Mój Panie i Boże, daj mi to wszystko, co zbliża mnie do Ciebie. Mój Panie i Boże, oderwij mnie ode mnie samego i oddaj mnie całkowicie Tobie” (KKK 226).

Ogłoszenia DUSZPASTERSKIE

1. Dobiega końca wrzesień. Powróciliśmy już do obowiązków związanych z nowym rokiem szkolnym, do codziennych spraw po czasie wakacji i urlopów. Pragniemy wszystkich zaprosić do aktywnego włączenia się w życie naszej parafialnej wspólnoty. Działaj w niej szereg grup modlitewnych i apostoelskich. Zaangażujmy się w ich działalność.
2. W czwartek przypada święto Świętych Archaniołów Michała, Gabriela i Rafała. Pamiętamy z lekcji religii, że poza światem widzialnym istnieje świat rzeczy niewidzialnych, świat duchowy. Pan Bóg stworzył Aniołów i powierzył im misję bycia Jego poślancami i jednocześnie naszymi towarzyszami w ziemskiej pielgrzymce. Aniołów, których będziemy wspominać w liturgii w najbliższy czwartek, nazywamy Archaniołami. Jak naucza w jednej z homilii Święty Grzegorz Wielki, są oni Bożymi zwiastunami w sprawach większej wagi. Zapraszamy zatem do wspólnej modlitwy podczas Mszy Świętych o godz. 700 i 1800.
3. Najbliższa sobota będzie pierwszą sobotą października – miesiąca różańcowej modlitwy. W tym miesiącu będziemy spotykać się przed wieczorną Eucharystią na nabożeństwach różańcowych. Nabożeństwa różańcowe przez cały miesiąc po Mszy św. o godz. 1800, w niedzielę po Mszy św. o godz. 1100.
4. Serdecznie pozdrawiamy solenizantów i jubilatów tygodnia, przekazując słowa najlepszych życzeń. Dla ostatnio zmarłych parafian pragniemy prosić o szczęście wieczne.

Wasz Proboszcz

* * * * *

W TYM TYGODNIU PATRONUJĄ NAM:

- **w wtorek**, 27 września – **św. Wincenty a Paulo**, prezbiter, który założył zgromadzenia księży misjonarzy i siostr miłosierdzia, przyczyniając się tym samym do lepszej formacji duchowieństwa i opieki nad ubogimi;
- **w środę**, 28 września – **św. Wacław**, męczennik i główny patron Czech, jako czeski król przykładem własnego życia utwierdzał wiarę chrześcijańską w swoim kraju; został zamordowany na polecenie swojego młodszego brata Bolesława;
- **w czwartek**, 29 września – **święci Archaniołowie: Michał, Gabriel i Rafał**, ich imiona oznaczają odpowiednio: Michał - „któż jak Bóg”, Gabriel - „moc Boża”, Rafał - „Bóg uzdrawia”;
- **w piątek**, 30 września – **św. Hieronim**, prezbiter i Doktor Kościoła, któremu zawdzięczamy rozpropagowanie znajomości Pisma Świętego w Kościele przez jego łacińskie tłumaczenie zwane Wulgatą;
- **w sobotę**, 01 października – **św. Teresa od Dzieciątka Jezus**, francuska karmelitanka odznaczająca się pokorą, prostotą ewangeliczną i wielką ufnością Bogu, patronka misji.

Porządek nabożeństw w naszym kościele

Msze św.: w niedziele: 7⁰⁰, 9⁰⁰, 11⁰⁰, 13⁰⁰, 16⁰⁰ (w kościele na cmentarzu), 18⁰⁰

w dni powszednie: 7⁰⁰, 18⁰⁰.

Kancelaria czynna Pn. – Czw. 8³⁰-10⁰⁰; Pt. i Sb. 16⁰⁰-18⁰⁰

Parafia Rzymско - Katolicka pw. św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu

ul. Wojska Polskiego 135, 18-400 Łomża

Konto: Bank Pekao SA 57 1240 1532 1111 0000 2055 6732

Proboszcz i kancelaria tel. 86 216 39 55, wikariat tel. 86 216 94 50

E'mail: brunon.lomza@gmail.com

strona internetowa: www.brunon.lomza.pl